

คำกริยา “เปิด” ในภาษามือไทย

จิรภา นีวาทพันธุ์¹ และ อภิลักษณ์ ธรรมทวีริกุล²

1. บทนำ

คนทั่วไปที่ไม่ใช่ นักภาษาศาสตร์มักเข้าใจว่าคำในภาษาหนึ่งสามารถถ่ายทอดความหมายเทียบเคียงกับคำในอีกภาษาหนึ่งได้ คำต่อคำ และอาจมีการเรียงลำดับคำในประโยคที่คล้ายคลึงกัน ฉะนั้นในการแปลจะมีการแปลแบบคำต่อคำ และผูกประโยคที่มีวากยสัมพันธ์ในภาษาเป้าหมาย (Target Language) เหมือนกับภาษาต้นฉบับ (Source Language) ซึ่งมีผลทำให้เกิดการสื่อความหมายที่ไม่ชัดเจน หรือไม่ถูกต้อง และอาจทำให้เกิดการเข้าใจผิดหรือเข้าใจไม่ตรงกันระหว่างผู้พูดกับผู้ฟังได้ (Larson, 1984)

ในทำนองเดียวกัน คนที่ได้ยินมักเข้าใจว่าภาษามือไทยมีคำที่สื่อความหมายเหมือนกับคำในภาษาไทย คำต่อคำ และมีโครงสร้างการผูกประโยคเหมือนกันกับภาษาไทย ความเข้าใจที่ไม่ถูกต้องนี้ก่อให้เกิดปัญหาในการสื่อสารระหว่างคนที่ได้ยินที่ใช้ภาษามือไทยเป็นภาษาที่สองกับคนหูหนวกที่ใช้ภาษามือไทยเป็นภาษาแม่ เนื่องจากภาษามือไทยที่ใช้ติดต่อกับสื่อสารระหว่างคนหูหนวกกันเองนั้น มีโครงสร้างภาษามือและวากยสัมพันธ์เป็นของตนเอง แตกต่างจากภาษาไทย ทำมือไม่มีความสัมพันธ์กับคำในภาษาไทยในลักษณะหนึ่ง-ต่อ-หนึ่งในแง่ของอรรถศาสตร์ ทำมือหนึ่ง ๆ อาจเทียบเคียงกับคำหนึ่งคำ หรือวลีหนึ่งวลี หรือประโยคหนึ่งประโยคในภาษาไทย (Sutton-Spence และ Woll, 1999: xi และ 16)

บทความนี้มุ่งวิเคราะห์เปรียบเทียบคำกริยา “เปิด” ในภาษามือไทยกับภาษาไทย เพื่อชี้ประเด็นความต่างและข้อควรระวังในการใช้ภาษามือไทย เพื่อให้การสื่อสารระหว่างคนที่ได้ยินที่ใช้ภาษามือไทยเป็นภาษาที่สองกับคนหูหนวกสัมฤทธิ์ผลมากยิ่งขึ้น

2. คำกริยา “เปิด” ในภาษาไทย

โครงสร้างมโนทัศน์ (Conceptual structure) ของคำว่า “เปิด” ในภาษาไทย คือ การกระทำที่มีผู้กระทำและสิ่งถูกกระทำ โดยที่ผู้กระทำทำกริยานี้กับสิ่งที่ถูกกระทำแล้วจะเปลี่ยนสภาพสิ่งที่ถูกกระทำจาก

¹ จิรภา นีวาทพันธุ์ นิสิตปริญญาโท สาขาภาษาศาสตร์ประยุกต์ ภาควิชาภาษาศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ได้รับทุนวิจัยทำวิทยานิพนธ์จากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ เรื่องการวิเคราะห์เปรียบเทียบคำกริยาในภาษามือไทยและภาษาไทย

² รศ. ดร. อภิลักษณ์ ธรรมทวีริกุล อาจารย์ภาควิชาภาษาศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ได้รับทุนโครงการวิจัยพจนานุกรมจิตต์ภาษามือไทย ในโครงการเสริมสร้างความเข้มแข็งด้านกรวิจัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ชุดโครงการวิจัยและพัฒนาด้านภาษาและภาษาศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ (รหัส ส - ข (ม.น.) 1.47)

“ปิด” เป็น “เปิด” (Farrell, 2005) คำว่า “เปิด” มีความหมายว่า “ทำให้สิ่งที่ปิดอยู่เผยออก, ตรงข้ามกับปิด” (<http://rirs3.royin.go.th/ridictionary/query.asp> (June 27, 2005)) เช่น “เปิดประตู” “เปิดหน้าต่าง เป็นต้น

ผู้พูดภาษาไทยใช้คำว่า “เปิด” เป็นคำกริยาที่มีประธานของประโยคเป็น คน สัตว์หรือสิ่งของ และมีกรรมของการเปิดเป็นสิ่งที่ของ (Larson, 1984) เช่น

- (1) เขาเปิดขวด
- (2) สุนัขเปิดประตู
- (3) หน้าต่างเปิด

กริยา “เปิด” ในภาษาไทยไม่มีการผันแปรตามประธานผู้กระทำหรือกรรมที่ถูกกระทำ แต่ในวากยสัมพันธ์นามซึ่งเป็นกรรมที่ถูกกระทำสามารถทำหน้าที่เป็นประธานของวากยสัมพันธ์ได้ เช่น

- (4) [หน้าต่าง]_i เปิด t_i
-

หน้าต่างใน (4) เป็นสิ่งที่ถูกกระทำกริยาเปิด แต่ในวากยสัมพันธ์ระดับผิวถูกเคลื่อนมาเป็นประธานของกริยา “เปิด” จากตำแหน่งในระดับลึกที่เป็นตำแหน่งกรรมของกริยา กงไว้ซึ่งร่องรอยเดิมที่เป็น trace (t) ของ การเคลื่อนย้ายนามวลี (movement) “หน้าต่าง”

นอกจากนี้นามผู้กระทำกริยา “เปิด” สามารถละเว้นได้ เช่น

- (5) pro เปิดประตู

ประธานใน (5) เป็นประเภทไร้รูป (empty category) ซึ่งเป็น pronoun ที่ถูกละไว้

สำหรับผู้พูดภาษาไทยไม่มีความแตกต่างของอาการเปิดไม่ว่านามที่เป็นสิ่งที่ถูกกระทำกริยาเปิดนั้นจะเป็นสิ่งใด มีรูปลักษณะอย่างไร

นอกจากนี้ภาษาไทยยังมีสำนวน เช่น “เปิดใจ” “เปิดตัว” ซึ่งมีความหมายที่แผลงมาจากความหมาย “เปิด” เดิมไม่มากนัก

- (6) เปิดใจ = ขอมรับ
- (7) เปิดตัว = แสดงตัวให้ปรากฏในที่สาธารณะเป็นครั้งแรก

ภาษาไทยยังมีคำกริยาที่เกิดจาก กริยา + นาม ในรูปแบบกริยาผสม (2 word-verb) ดังรูปแบบ (8)

(8) $[V \ N]_V$: V = Verb (กริยา), N = Noun (นาม)

ตัวอย่างเช่น

(9) เปิดน้ำ = เปิดก๊อกน้ำ

(10) เปิดไฟ = เปิดสวิตช์ไฟ

3. คำกริยา “เปิด” ในภาษามือไทย

ในการศึกษาภาษามืออเมริกัน (American Sign Language (ASL)) Stokoe (1960 และ 1965) Klima และ Bellugi (1979) Liddell และ Jonhson (1989) พบว่าท่ามือที่ทำให้เกิดความหมายประกอบด้วย หน่วยมือ (Chreme) ดังนี้ รูปแบบมือ (Handshape) ตำแหน่งมือ (Location) ทิศทางการเคลื่อนมือ (Movement) ทิศทางฝ่ามือหรือสันมือ (Orientation) และอาจมีสีหน้า (Face Expression) ประกอบ ซึ่งสามารถนำมาวิเคราะห์ท่ามือในภาษามือไทยได้เช่นเดียวกันว่าประกอบด้วยหน่วยมือที่เป็น รูปแบบมือ ตำแหน่งมือ ทิศทางการเคลื่อนมือ ทิศทางฝ่ามือหรือสันมือ และอาจมีสีหน้า การเคลื่อนลำตัว และศีรษะ ประกอบ (Tumtavitikul & Niwatapant , in progress)

ท่ามือสำหรับคำกริยา “เปิด” ในภาษามือไทยมีลักษณะแตกต่างแปรเปลี่ยนไปตามนามที่เป็นกรรม ผู้ถูกกระทำและนามที่เป็นประธานผู้กระทำ ดังนี้

3.1 นามที่เป็นกรรมผู้ถูกกระทำ

3.1.1 ท่ามือแสดงการ “เปิด” รวมลักษณนามของนามที่เป็นกรรม โดยแปรท่ามือไปตามลักษณนามของนามที่เป็นกรรมจำแนกตามชนิดของคำนาม เช่น “เปิดประตู” “เปิดขวด” “เปิดไฟ” “เปิดก๊อกน้ำ (ฝักบัว)” โดยมีโครงสร้างท่ามือ “เปิด” ดังนี้

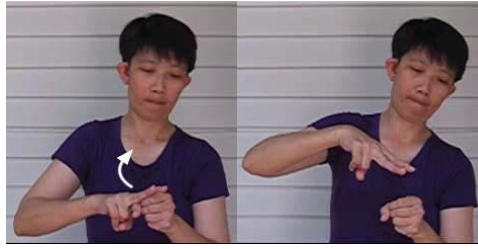
(11) $[V_{CLi} \ O_{CLi}]$; V = Verb (กริยา), O = Object (กรรม), CL = Classifier (ลักษณนาม)

CLi คือ ลักษณนามของนามที่ถูกกระทำและปรากฏเป็นส่วนองท่ามือเพื่อความสอดคล้องระหว่างกริยา “เปิด” กับนามที่เป็นกรรม ดังแสดงในภาพที่ 3.1.1.1 – 3.1.1.4 ต่อไปนี้

3.1.1.1 ภาษามือไทย : “เปิดประตู (ทั่วไป)” (ภาษาไทย : เปิดประตู)

3.1.1.2 ภาษามือไทย : “เปิดฝ่าหวด(แบบจัด)” (ภาษาไทย : เปิดหวด)

3.1.1.3 ภาษามือไทย : “เปิดไฟ(เพดาน)” (ภาษาไทย : เปิดไฟ)

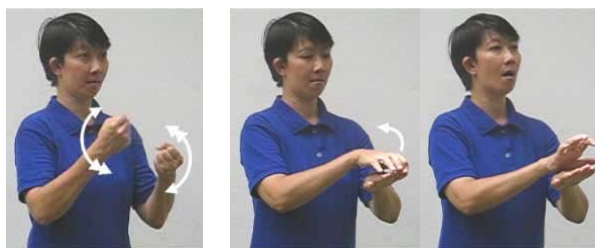

3.1.1.4 ภาษามือไทย : “เปิดก๊อกน้ำ (ฝักบัว)” (ภาษาไทย : เปิดน้ำ)

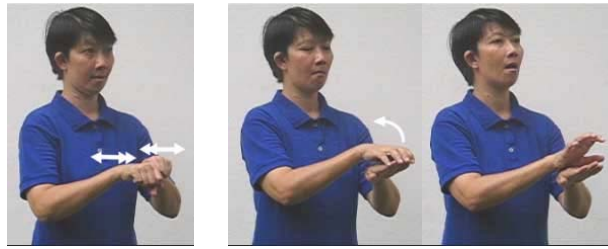

ความต่างของท่ามือซึ่งมีหน่วยคำที่เป็นลักษณนามประกอบ (CL) เห็นได้จากท่ามือ “เปิดกระโปรงรถยนต์” กับ “รองเท้าอัปาก” ซึ่งมีลักษณนามเหมือนกันถึงแม้มีคำนามที่ต่างชนิดกัน ดังแสดงในภาพที่ 3.1.1.5 และ 3.1.1.6

3.1.1.5 ภาษามือไทย : “รถยนต์ เปิดกระโปรงหน้ารถ” (ภาษาไทย : เปิดกระโปรงรถยนต์)

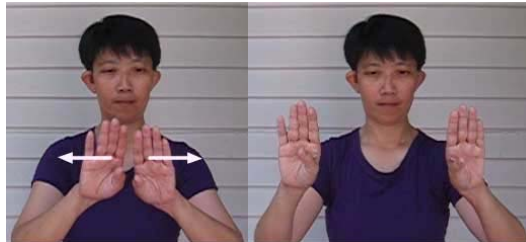

3.1.1.6 ภาษามือไทย : “รองเท้า เปิดหน้ารองเท้า” (ภาษาไทย : รองเท้าอัปาค)

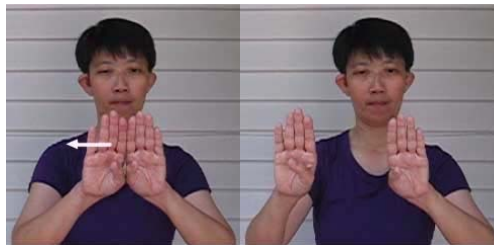

3.1.2 ท่ามือแสดงการกระทำ “เปิด” ยังแปรตามลักษณะย่อยของนามชนิดเดียวกัน เช่น “เปิดประตู แบบชนิดเลื่อน 2 บาน” “เปิดประตูแบบเลื่อน 1 บาน” “เปิดประตูแบบจับขอบเลื่อนประตู” “เปิดประตูแบบใช้ลูกบิดผลัก” “เปิดประตูแบบใช้ลูกบิดดึง” ดังแสดงภาพที่ 3.1.2.1 – 3.1.2.5

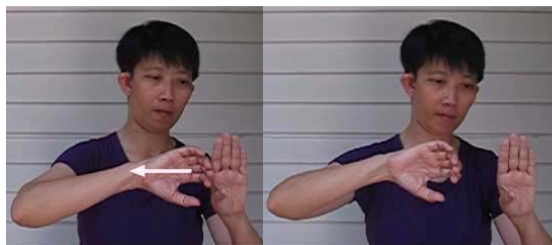
3.1.2.1 ภาษามือไทย : “เปิดประตูแบบเลื่อน 2 บาน” (ภาษาไทย : เปิดประตู)

3.1.2.2 ภาษามือไทย : “เปิดประตูแบบเลื่อน 1 บาน” (ภาษาไทย : เปิดประตู)

3.1.2.3 ภาษามือไทย : “เปิดประตูแบบจับขอบเลื่อนประตู” (ภาษาไทย : เปิดประตู)

3.1.2.4 ภาษามือไทย : “เปิดประตูแบบใช้ลูกบิดผลัก” (ภาษาไทย :เปิดประตู)

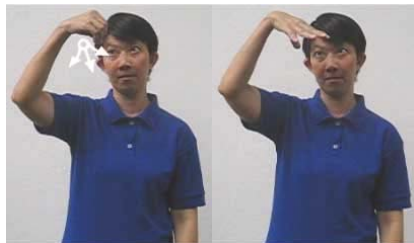

3.1.2.5 ภาษามือไทย : “เปิดประตูแบบใช้ลูกบิดดึง” (ภาษาไทย :เปิดประตู)

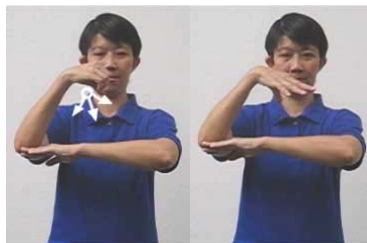

นอกจากนี้ยังมีท่ามือแสดงการกระทำ “เปิด” ที่มีการเปลี่ยนตำแหน่งมือไปตามลักษณะย่อยของนามชนิดเดียวกันที่เป็นกรรม เช่น “เปิดไฟเพดาน” “เปิดคอมไฟ” “เปิดไฟฉาย” ดังแสดงภาพที่ 3.1.2.6 – 3.1.2.8

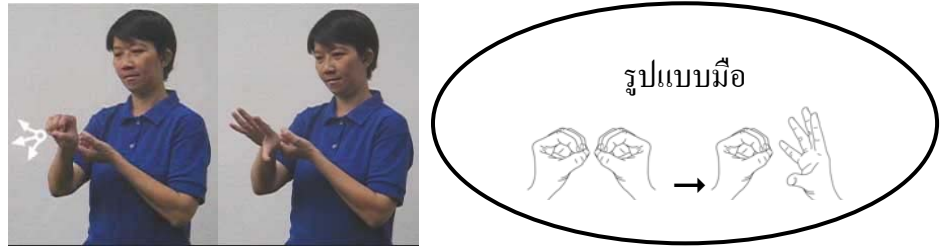
3.1.2.6 ภาษามือไทย : “เปิดไฟเพดาน” (ภาษาไทย :เปิดไฟ)

3.1.2.7 ภาษามือไทย : “เปิดคอมไฟ” (ภาษาไทย :เปิดไฟ)

3.1.2.8 ภาษามือไทย : “เปิดไฟฉาย” (ภาษาไทย : เปิดไฟ)

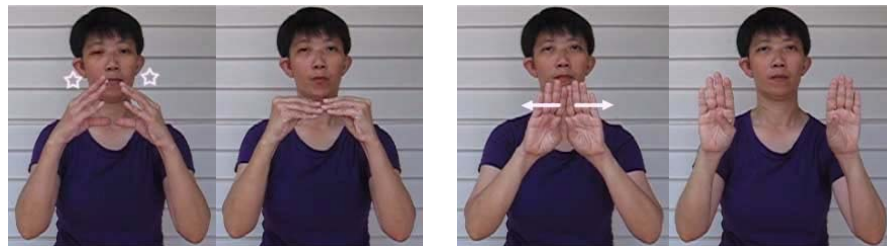
3.1.3 ทำมือแสดงการกระทำ “เปิด” ในลักษณะสำนวนภาษาไทย เช่น “เปิดใจ” สามารถใช้เป็นทำมือเดียวในลักษณะสำนวนได้เช่นกัน

3.1.3.1 ภาษามือไทย : “เปิดใจ” (ภาษาไทย : เปิดใจ)

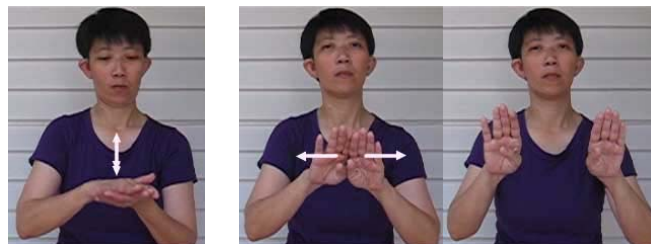

3.1.4 ทำมือแสดงการกระทำ “เปิด” ในลักษณะกริยาผสม (2 word-verb) ในภาษาไทย เช่น “เปิดประชุม” “เปิดเทอม” ต้องเป็นทำมือต่อเนื่องในลักษณะ [นาม + กริยา] เป็นประโยชน์ ตัวอย่างเช่น

3.1.4.1 ภาษามือไทย : “ประชุม เปิด” (ภาษาไทย : เปิดประชุม)

3.1.4.2 ภาษามือไทย : “โรงเรียน เปิด” (ภาษาไทย : เปิดเทอม)

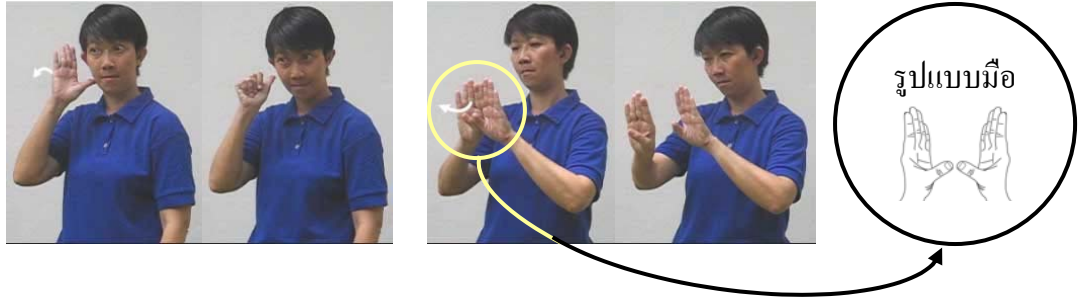

3.2 นามที่เป็นประธานผู้กระทำ

ท่ามือแสดงการกระทำ “เปิด” แปรตามชนิดของนามที่เป็นประธาน ดังนี้

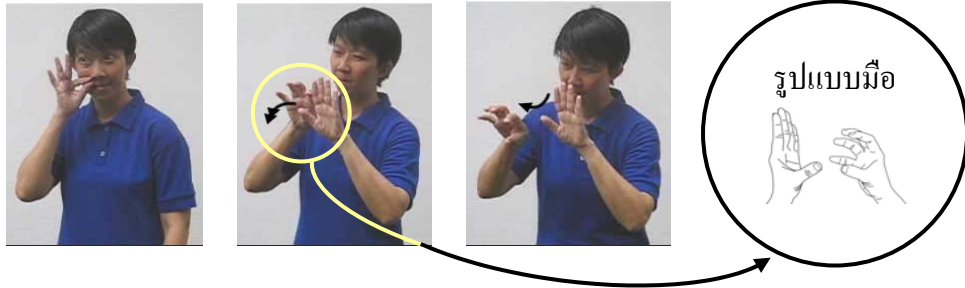
3.2.1 ประธานเป็นคน เช่น

3.2.1.1 ภาษามือไทย : “พ่อ เปิดประตูแบบผลัก” (ภาษาไทย : พ่อเปิดประตู)

3.2.2 ประธานเป็นสัตว์ เช่น

3.2.1.2 ภาษามือไทย : “แมว เปิดประตูแบบผลัก” (ภาษาไทย : แมวเปิดประตู)

นอกจากนี้ภาษามือไทยไม่มีประธานของวากยสัมพันธ์ที่เป็นสิ่งไม่มีชีวิตที่เป็นผู้ถูกกระทำในรูปแบบ (4) เช่น

3.2.3 ภาษามือไทย : “เปิดประตูแบบผลัก(อ้าไว้)” (ภาษาไทย : ประตูเปิด)

4. อภิปราย

คำว่า “เปิด” ในภาษาพูดไทยเป็นการเชื่อมโยงความหมายกับหน่วยเสียงที่ประกอบเป็นคำในระบบเสียงของภาษา และกริยา “เปิด” สามารถใช้กับนามใด ๆ ที่เป็นกรรมได้โดยไม่จำกัด (ดังแสดงในแผนภูมิที่ 1) ในขณะที่คำว่า “เปิด” ของผู้ใช้ภาษามือไทยเป็นการเชื่อมโยงความหมายของท่ามือในระบบมือของภาษากับความหมาย ซึ่งระบบมือนี้สื่อความหมายจากการมองเห็น (visualization) จึงเป็นการเชื่อมโยงภาพลักษณ์และการเคลื่อนไหวกับความหมาย (ดังแสดงในแผนภูมิที่ 2) เช่นนี้ท่ามือจึงสามารถแปรเปลี่ยนไปตามลักษณะนามและชนิดของนามที่ถูกกระทำและนามผู้กระทำ ตลอดจนแปรผันตามลักษณะย่อยของ

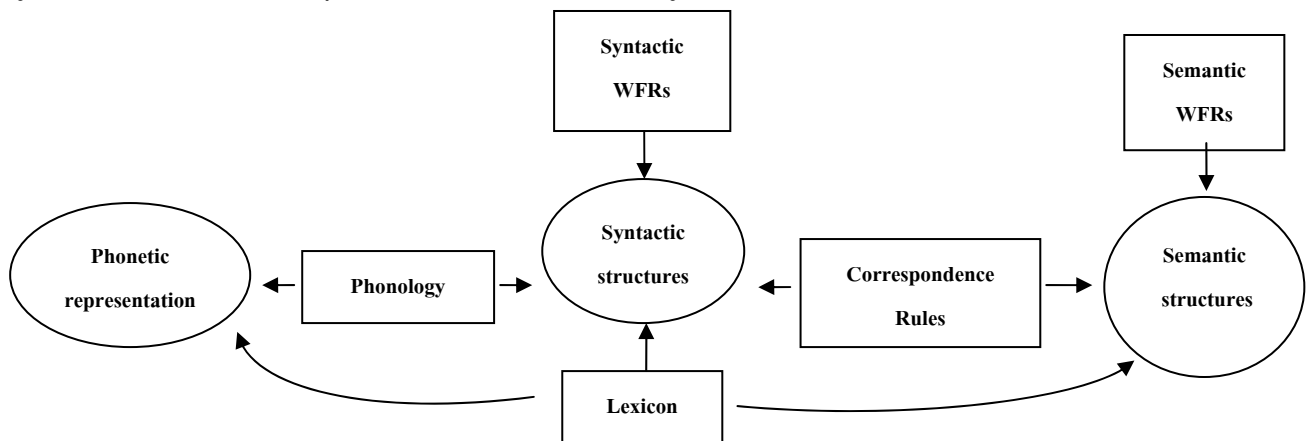
คำนามชนิดเดียวกันได้ (3.1 – 3.2) การแปรนี้อาจเป็นการแปรรูปแบบมือ การหันฝ่ามือ ทิศทางการเคลื่อนมือ (3.1.2.1 – 3.1.2.5) และ/หรือการเปลี่ยนตำแหน่งมือตามลักษณะย่อยของคำนามชนิดต่าง ๆ (3.1.2.6 – 3.1.2.8) นอกจากนี้ลักษณะนามที่มากับคำกริยา “เปิด” ใช้กับชนิดของนามที่แตกต่างกันแต่มีลักษณะนามเดียวกันได้ (3.1.1.5 - 3.1.1.6)

จากคำกริยา “เปิด” ในภาษาไทย และในภาษามือไทย สามารถสรุปการวิเคราะห์เปรียบเทียบต่างได้ดังนี้

“เปิด” ในภาษาไทย	“เปิด” ในภาษามือไทย
<p>4.1 ระบบเสียง (Phonology)</p> <p>1 พยางค์ประกอบด้วย หน่วยเสียง : /pə:t/ ซึ่งรวมหน่วยวรรณยุกต์เสียงต่ำ</p>	<p>4.1 ระบบมือ</p> <p>1 ท่ามือประกอบด้วย หน่วยมือ : รูปแบบมือ ตำแหน่งมือ ทิศทางฝ่ามือ/ สันมือ และการเคลื่อนมือ เป็นสำคัญ (Klima และ Bellugi, 1979)</p>
<p>4.2 หน่วยวากยสัมพันธ์ (Syntactic Category)</p> <p>1 คำ “กริยา”</p>	<p>1 คำ เช่น “เปิดใจ” (ภาษาไทย : เปิดใจ) หรือ 1 วลี เช่น “เปิดขวด(แบบชนิดจัด)” (ภาษาไทย : เปิดขวด) $[V_{CLi} O_{CLi}]_{VP}$ หรือ 1 ประโยค เช่น “โรงเรียน เปิด” (ภาษาไทย : เปิดเทอม) $[NP VP]$; NP = นามวลี, VP = กริยวลี</p>
<p>4.3 วากยสัมพันธ์ (Syntax)</p> <p>ต้องมีคำนามที่ถูกกระทำซึ่งอาจปรากฏเป็นกรรมหรือประธานในวากยสัมพันธ์ เช่น</p> <p>4.3.1 pro เปิด ประตู</p> <p>4.3.2 [ประตู]_i ปิด t_i</p> 	<p>มีลักษณะนามของนามที่ถูกกระทำรวมอยู่กับคำกริยาในท่ามือ</p> <p>$[V_{CLi} O_{CLi}]_{VP}$ ซึ่งเทียบเคียงได้กับวากยสัมพันธ์ในภาษาไทยแบบ</p> <p>4.3.1</p> <p>แต่ไม่มีวากยสัมพันธ์ในรูปแบบ 4.3.2 ซึ่งเกิดจากการเคลื่อนนามวลีที่เป็นผู้ถูกกระทำ</p>

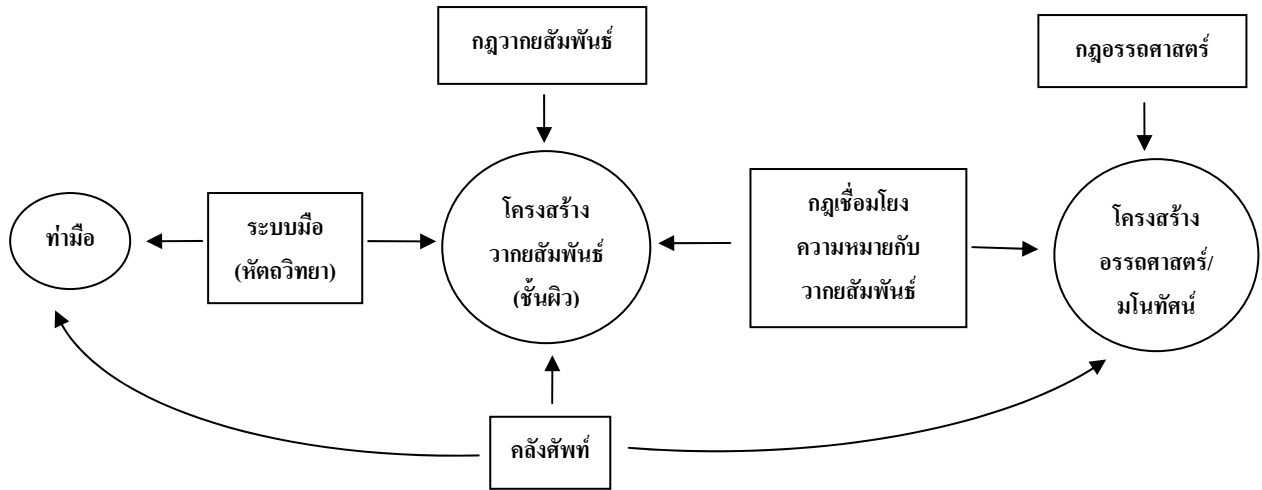
“เปิด” ในภาษาไทย	“เปิด” ในภาษามือไทย
<p>มีค่านามที่ปรากฏเป็นประธานซึ่งเป็นผู้กระทำ เช่น</p> <p>4.3.3 พ่อเปิดประตู</p>	<p>มีค่านามปรากฏเป็นประธานผู้กระทำในรูปแบบประโยค เช่น</p> <p>“พ่อ เปิดประตูแบบผลึก” (ภาษาไทย : พ่อเปิดประตู)</p> <p>[NP VP]</p> <p>ซึ่งเทียบเคียงได้กับวากยสัมพันธ์ในภาษาไทยแบบ 4.3.3 เพียงแต่ไม่มี VP ในลักษณะ (11) ซึ่งไม่มีในภาษาไทย</p>
<p>4.4 การแปร</p> <p>ไม่มีการแปรเสียงหรือหน่วยเสียง (allophone) ในคำ “เปิด”</p>	<p>มีการแปรหน่วยมือ ในท่ามือซึ่งอาจแปรรูปแบบมือ ตำแหน่งมือ ทิศทางฝ่ามือ/สันมือ การเคลื่อนไหวมือ ตามลักษณะนามของชนิดของนามที่ถูกกระทำ และตามลักษณะย่อยของนามชนิดเดียวกัน</p>

Jackendoff (1985 : 8ff) เสนอแบบจำลองโครงสร้างไวยากรณ์ที่เชื่อมโยงความสัมพันธ์ระหว่างระบบเสียง (Phonology) ระบบความหมาย (Semantics) คลังศัพท์ (Lexicon) และวากยสัมพันธ์ (Syntax) (ดังแสดงในแผนภูมิที่ 1) ศัพท์แต่ละคำที่เก็บในคลังศัพท์ จะมีข้อมูลด้านเสียง ความหมาย ซึ่งเชื่อมโยงกับวากยสัมพันธ์ เมื่อผู้พูดดึงศัพท์มาใช้ประกอบกับกฎวากยสัมพันธ์ ก็จะได้ผลลัพธ์เป็นประโยคที่สมบูรณ์ ถูกต้องตามไวยากรณ์และกฎทางเสียงจะทำให้ออกเสียงได้ถูกต้อง

แผนภูมิที่ 1 แบบจำลองไวยากรณ์ภาษาของผู้พูด-ผู้ฟังทั่วไป ดัดแปลงจาก Jackendoff (1985 : 9)
(WFRs = กฎไวยากรณ์ที่ถูกรูปแบบ)

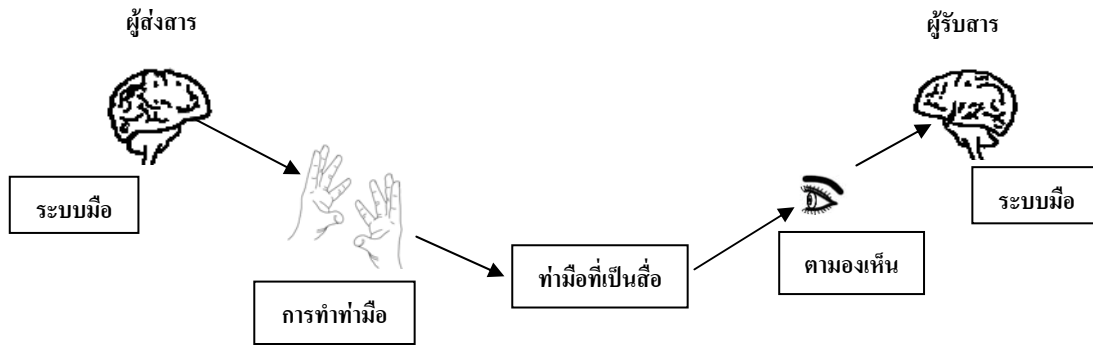
แต่สำหรับคนหูหนวก ส่วนของเสียงและระบบเสียงถูกทดแทนด้วยท่ามือและระบบมือ ซึ่งเป็นระบบที่สัมพันธ์กับการมองเห็น ดังนี้

แผนภูมิที่ 2 แบบจำลองไวยากรณ์ของผู้ใช้ภาษามือ ดัดแปลงจาก Jackendoff (1985 : 9 และ 21)

Denes และ Pinson (1992, 1973) เสนอวงจรของการสื่อสารภาษาพูดว่า ประกอบด้วยระบบเสียง (Phonology) ที่เริ่มจากสมองของผู้พูด ทำให้สมองสั่งการให้อวัยวะที่เกี่ยวข้องกับการพูด ออกเสียงพูด (Articulation) ซึ่งทำให้เกิดคลื่นเสียง (Acoustics) ป้อนกลับให้กับผู้พูด และเข้าสู่หูผู้ฟัง (Perception) ซึ่งผู้ฟังจะมีระบบโสตที่ส่งสัญญาณกลับไปตีความที่ระบบเสียง (Phonology) ในสมองของผู้ฟัง

วงจรของคนที่ใช้ภาษามือดัดแปลงจากวงจรสื่อสารในภาษาพูดของ Denes และ Pinson (1992, 1973) ได้ดังนี้

แผนภูมิที่ 3 วงจรสื่อสารด้วยท่ามือ ดัดแปลงจากวงจรสื่อสารภาษาพูด (Speech Chain) ของ Denes และ Pinson (1992, 1973)

(<http://web.mit.edu/6.551j/www/SpeechChain.gif>. (June 16, 2005))

ระบบมือเทียบได้กับระบบเสียง (Phonology) ในสมองของผู้ส่งสาร การทำท่ามือเทียบได้กับการออกเสียง/เปล่งเสียงพูด (Articulation) ท่ามือที่เป็นสื่อเทียบได้กับคลื่นเสียงที่เป็นสัญญาณ (Acoustic signal) ตาที่มองเห็นเทียบได้กับหูที่ได้ยิน (Perception) ระบบการมองเห็น (Visual system) เทียบได้กับระบบโสต (Auditory system) ที่ทำหน้าที่รับและปรับสัญญาณภาพกลับไปตีความหมายในระบบมือในสมองของผู้รับสาร ความแตกต่างระหว่างระบบมือและระบบเสียงของผู้ส่งสาร/ผู้รับสารในภาษามือไทยและภาษาไทยมีผลต่อวงจรของการสื่อสาร จึงมีความจำเป็นที่ผู้ใช้ภาษามือไทยเป็นภาษาที่สองซึ่งมีวงจรสื่อสารภาษาพูดปกติต้องศึกษาและเข้าใจ เพื่อการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพและสัมฤทธิ์ผล

5. รูปและเสนอแนะ

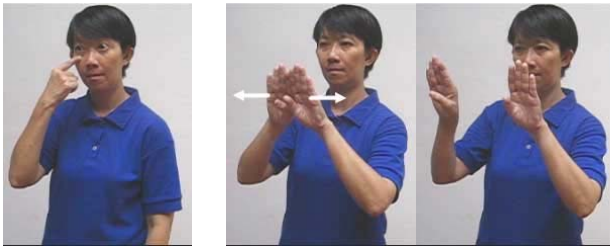
จากการวิเคราะห์เปรียบเทียบคำกริยา “เปิด” ในภาษาไทยและภาษามือไทย ได้แสดงให้เห็นประเด็นสำคัญของความต่างของคำที่ดูเหมือนจะเป็นคำเดียวกันในทั้ง 2 ภาษา แต่มีความหมายและการใช้ที่แตกต่างกัน ฉะนั้นผู้ใช้ภาษามือไทยเป็นภาษาที่สองพึงควรระวังไม่นำไวยากรณ์ของภาษาไทยไปใช้กับภาษามือไทย เช่น ผู้ใช้ภาษามือไทยเป็นภาษาที่สองอาจเรียกคำว่า “เปิดตา” ตามไวยากรณ์ภาษาไทยดังนี้

5.1 ภาษามือไทยตามภาษาไทย : * “เปิด ตา”

หรือ

5.2 ภาษามือไทยผิดรูปแบบ : * “ตา เปิด”

ท่ามือที่ถูกต้องสำหรับ “เปิดตา” ในภาษาไทย ควรจะเป็นดังนี้

5.3 ภาษามือไทยที่ถูกต้อง : “เปิดตา” ซึ่งมีรูปแบบที่ใช้กัน 2 แบบ ดังนี้

5.3.1

5.3.2

จากการศึกษาคำว่า “เปิด” นี้เราสามารถประยุกต์ใช้โดยอุปนัยกับคำอื่น ๆ ในภาษามือไทยได้ เช่นกันว่ามีข้อพึงระวังเรื่องความต่างระหว่างภาษาไทยกับภาษามือไทย หากคนที่ได้ยินที่ใช้ภาษามือไทยเป็นภาษาที่สองได้เข้าใจท่ามือและระบบหน่วยมืออย่างถูกต้องแล้วก็จะทำให้การสื่อสารระหว่างคนที่ได้ยินกับคนหูหนวกสัมฤทธิ์ผลมากยิ่งขึ้น

* หมายถึง วากยสัมพันธ์ของภาษาที่ผิดรูปแบบหรือไม่เป็นที่ยอมรับ (illform)

คำขอบคุณ

ขอขอบคุณ คุณเจนจิรา เทศทิมที่ให้คำปรึกษาแนะนำ และ Ms. Yvette Aarons ที่เอื้อเฟื้อสถานที่ และอุปกรณ์บันทึกท่ามือ ตลอดจนช่วยบันทึกภาพท่ามือ

เอกสารอ้างอิง

- Denes, P.B. and Pinson, E.N. (1973) **The Speech Chain**. New York: Anchor Books.
- Farrell, Patrick. (2005) “English Verb-Preposition Constructions : Constituency and Order,” **Language**. 81 (1) : 96-137.
- Jackendoff, Ray. (1985) **Semantic and Cognition**. Cambridge, MA: MIT Press.
- Klima, Edward S., and Bellugi, U. (1979) **The Signs of Language**. Cambridge, MA: Harvard University.
- Larson, Mildred L. (1984) **Meaning based Translation: A Guide to Cross – language Equivalence**. New York: University Press of America.
- Liddell, S., and Jonhson, R. (1989) “American Sign Language: The Phonological Base,” **Sign Language Studies**. 64 : 195-278.
- Stokoe, William C., Casterline, D. and Croneberg, C. (1976) **A Dictionary of American Sign**. (2nd ed.). Silver Spring MD: Linstok.
- Stokoe, William C. (1960) “Sign language structure” **Studies in Linguistics Occasional Papers 8**. Buffalo: University of Buffalo.
- Sutton-Spence, Rachel and Woll, Bencie. (1999) **The Linguistics of British Sign Language: An Introduction**. United Kingdom: Cambridge University.
- (Online) Available: <http://web.mit.edu/6.551j/www/SpeechChain.gif>. (June 26, 2005).
- (Online) Available: <http://rirs3.royin.go.th/ridictionary/query.asp> (June 27, 2005)